

Η πατρότητα του Γέροντα Γαβριήλ διαρκής μέσα στη ζωή μας

/ [Πεμπτουσία](#)

Όλοι μας σε αυτή τη ζωή έχουμε λοιπόν ανάγκη από πνευματικό πατέρα. Τι οφείλουμε όμως εμείς να κάνουμε; Αυτό που οφείλουμε κυρίως είναι η υπακοή μας. Ο Πνευματικός μας δίνει οδηγίες για το τι πρέπει να αποφεύγουμε ή τι να ακολουθούμε. Οφείλουμε να τον ακούμε, γιατί δεν ομιλεί με προσωπικά κριτήρια και ιδιοτέλεια αλλά με φόβο Θεού και συναίσθηση ευθύνης, για να μας βοηθήσει να διακρίνουμε ποιό είναι το θέλημα του Θεού σε κάθε περίπτωση.

Ο άγιος Ιωάννης, ο Σιναΐτης, λέγει ότι «αυτός που άλλοτε υπακούει κι άλλοτε παρακούει στον πνευματικό του πατέρα μοιάζει με άνθρωπο που βάζει στα μάτια του άλλοτε κολλύριο κι άλλοτε ασβέστη. Ποιό το όφελος;» (Κλίμαξ, Λόγος Δ΄).

Ο Γέροντας Γαβριήλ, πονούσε για τα πνευματικά του παιδιά και προσευχόταν γι' αυτά. Προσευχόταν για να μην βάζουμε ασβέστη στα μάτια μας με τα ίδια μας τα

χέρια και τυφλωθούμε εκούσια. Προσευχόταν για τις πτώσεις μας, αλλά δεν επενέβαινε, για να μην θίξει το αυτεξούσιό μας. Είχε διάκριση και με αυτή κέρδιζε ψυχές, ώστε να μπορεί να επαναλαμβάνει τα λόγια του Ιησού μας προς το Θεό Πατέρα: «Κύριε, ους δέδωκας μοι, ουκ απώλεσα εξ αυτών ουδένα» (Ιωάν. ιη 9).

Και τώρα ο Γέροντας από τον ουρανό μας βλέπει και μας επισκέπτεται. Μας επισκέπτεται, όταν χρειάζεται να μας στηρίξει, να μας παραμυθήσει, να μας δυναμώσει. Και τώρα που γράφω αυτά τα λόγια έχει πλημμυρίσει το σπίτι ευωδία και νοιώθω έντονη την παρουσία του Γέροντα δίπλα μου. Τη νοιώθω,

*όπως την ένοιωσε η Βασιλική στο νοσοκομείο της Αγγλίας, όταν την επισκέφθηκε μετά την κοίμησή του, για να της δώσει κουράγιο στην αντιμετώπιση της ασθενείας της,

* όπως την ένοιωσε η αδελφή Ευνίκη στο Μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονα, που συνομίλησε για ώρα μαζί του και δέχθηκε τις παραινέσεις του,

*όπως την ένοιωσε ο Ιερέας που κάνοντας τρισάγιο στον τάφο του είδε το θυμιατήρι να καπνίζει μόνο του,

*όπως την ένοιωσε η άγνωστή μου ακροάτρια, που είδε την ώρα του δειλινού το τάφο του Γέροντα μέσα στο μισοσκόταδο να φωτίζεται από ουράνιο προβολέα,

*όπως την ένοιωσαν οι δύο άνδρες που βρήκαν το Γέροντα στο δρόμο και τον πήραν στο αυτοκίνητό τους, για να τον μεταφέρουν στο Μετόχι του Κύκκου, όπως ο ίδιος τους ζήτησε,

* όπως, τέλος, την ένοιωσαν και την νοιώθουν πλήθος ψυχές ως λεπτή αύρα χαράς, ανακουφίσεως, ευωδίας και ενισχύσεως του αγώνα τους.

Ο Γέροντας Γαβριήλ ήταν αληθινός πατέρας και η πατρότητα του συνεχίζεται πέραν του τάφου. Το ενδιαφέρον του για εμάς παραμένει αμείωτο, για να μην πω ότι βρίσκεται τώρα σε μεγαλύτερη ένταση. Μου θυμίζει το ενδιαφέρον της μητέρας που και από τον τάφο μεριμνά για τη σωτηρία του παιδιού της, όπως εξιστορεί η εξής συγκινητική ιστορία.

Στις δώδεκα τα μεσάνυκτα μια γριούλα χτύπησε την πόρτα του σπιτιού ενός Ιερέα. Του ζήτησε να πάει να κοινωνήσει ένα βαριά άρρωστο. Ο Ιερέας ετοιμάστηκε και βγήκε αμέσως μαζί της. Δεν μπορούσε να αρνηθεί την παροχή των Θείων Μυστηρίων στον ασθενή για «ζωήν την αιώνιον». Πλησίασαν σε ένα φτωχικό σπιτάκι, τύπου παράγκας. Η γριούλα άνοιξε την πόρτα και μπήκαν μαζί με τον Ιερέα σε ένα δωμάτιο. Ξαφνικά ο Ιερέας βρέθηκε μόνος του με τον άρρωστο. Αυτός με χειρονομίες του έδειξε την πόρτα και έσκουζε: Φύγε από εδώ! Ποιός σε κάλεσε; Εγώ είμαι άθεος και άθεος θα πεθάνω.

Ο Ιερέας τα έχασε. Μα, δεν ήλθα από μόνος μου! Με κάλεσε η γριούλα! Ποιά γρια; Εγώ δεν ξέρω καμιά γρια!

Ο Ιερέας γύρισε το κεφάλι να δει την γριούλα που τον πήγε εκεί, αλλά μάταια. Είχε γίνει άφαντη. Καθώς, όμως, έστεκε με το Άγιο Δισκοπότηρο στα χέρια βλέπει απέναντί του, επάνω από το κεφάλι του αρρώστου, μια φωτογραφία με τη γυναίκα που τον κάλεσε.

Του είπε τότε, ενώ του έδειχνε το πορτραίτο. Να, αυτή! Ποιά αυτή; Ξέρεις, τι λες, παπά; Αυτή είναι η μάνα μου και έχει πεθάνει χρόνια τώρα! Για μια στιγμή πάγωσαν και οι δύο. Αισθάνθηκαν δέος.

Ο άρρωστος άρχισε να κλαίει. Και αφού έκλαψε, ζήτησε να εξομολογηθεί. Και μετά κοινώνησε. Η μητέρα του είχε φροντίσει από τον ουρανό, να του δείξει το δρόμο της σωτηρίας.

Αδελφοί μου, Ο Γέροντάς μας ζει και θα ζει αιώνια κοντά στο Σωτήρα μας Ιησού. Αυτόν πόθησε όλα τα χρόνια του και αυτού τη δόξα απολαμβάνει. Η παρουσία του σήμερα φαίνεται από το πλήθος των πιστών, πνευματικών του παιδιών και μη, που κατέκλυσαν τον όμορφο αυτό κήπο του Μετοχίου του Κύκκου, για να ευφρανθούν ψυχικά και να ενισχύσουν το έργο της φιλανθρωπίας του Ομίλου του Αποστόλου Βαρνάβα. Αυτού που στις δύσκολες σημερινές στιγμές αύξησε την αρωγή του στους εμπερίστατους αδελφούς μας, στις οικογένειες που έχουν ανάγκη. Να είμαστε βέβαιοι ότι ο Γέροντας θα σπεύδει μόνιμα σε κάθε μας ανάγκη. Του έχει δώσει ο Κύριος αυτή την ικανότητα ως αντιμίσθιο των πολλών του αγώνων και της γνήσιας πατρότητάς του προς όλους μας.